

ספרי חיים וספרי מתים

לא לקבל את החלום אבל גם לא לחיות את הקיים. אז מה זה לחיות?

מה זה "להיכתב בספר החיים"?

לחיות זה לאהוב, להוכיח, לשמוח ולהודות על מה שיש. זה לקבל את המציאות שקיימת כרגע. להודות להורים ולקבל את השורש שלי. לשמוח במי שאני, על החוזקות והחולשות שלי, ליהנות מבן הזוג והילדים וגם להיות מרוצה מהוילון שיש לי...

זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים וכתבנו בספר החיים!

אנחנו חולמים, אבל אז גם בן הזוג שיש לנו כבר לא נראה משהו... ובעצם אין לנו את בן הזוג "ההוא" אבל גם לא את שלנו.

ומה קורה אם אנחנו לא מרוצים מעצמינו? ממי שאנחנו? מהמראה שלנו? מהתכונות שיש לנו? מחולשות שלנו?

אז הדמות הדימייונית "ההיא" הרי נשארת בלתי מושגת אבל אז אנחנו רק מתוסכלים יותר ממי שאנחנו.

וככה גם בקשר עם ההורים שלנו. אם אנחנו ממורמרים כי נדמה לנו ש"היתה אמורה להיות לנו ילדות אחרת, הורים אחרים, עבר אחר או שורשים אחרים - אז את הדמיון הרי אין לנו, אבל אז אנחנו מפספסים גם את הקיים. אנחנו עסוקים כרונית בילדות ש"היתה אמורה להיות לנו", ובסופו של דבר, לא נהנים לא מזה ולא מזה.

כתיבה בספרי מתים זה לרצות מה שאין, לחמוד משהו אחר ממה שיש לנו באמת. לחיות לא כאן ולא כאן.

ספרי מתים וספרי חיים נפתחים בראש השנה.

מה זה חיים ומה זה מוות? שואל הרב דסלר ב"מכתב מאליהו", בתוכנה שטיטלה אותי במיוחד.

"כל הנותן עיניו במה שאינו שלו - מה שמבקש אין נותנים לו, מה שבידו - נוטלים הימנו" (סוטה)

מוות, הוא מצטט מתוך הגמרא, זה לרצות מה שאין לי.

אם אני רוצה וילון כמו של השכנה אז את הוילון שלה הרי אין לי, "כל הנותן עיניו במה שאינו שלו - מה שמבקש אין נותנים לו", אבל אז - "מה שבידו - נוטלים הימנו" - אני גם לא מרוצה מהוילון שיש אצלי בבית. אני יוצאת קרחת מכאן ומכאן. אני לא נהנית לא מזה, אף לא מזה.

ואם אנחנו רוצים, במשך שנים ארוכות, לשנות את בן הזוג אבל לא מצליחים?

אנחנו במילכוד מתסכל. כי הרי אין לנו את בן הזוג הוירטואלי, שעליו